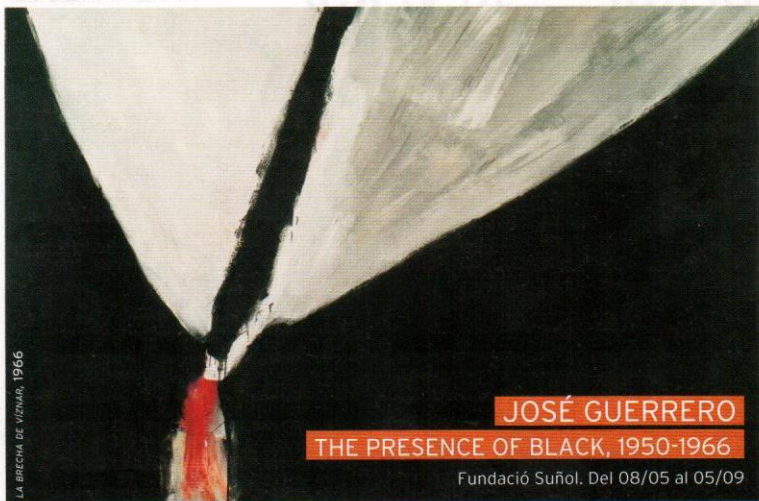

LA BRECHA DE VIZNAR, 1966

JOSÉ GUERRERO

THE PRESENCE OF BLACK, 1950-1966

Fundació Suñol. Del 08/05 al 05/09

La Fundació Suñol presenta una retrospectiva dels anomenats anys americans de **José Guerrero**, pintor espanyol emmarcat dins l'expressionisme abstracte. Sota el títol *The Presence of Black*, que

van fer les pintures de Jackson Pollock al pintor espanyol José Guerrero, que l'any 1949 va instal·lar-se als Estats Units amb la seva dona Roxane Whittier Pollock (cap vincle de parentela

Rothko i la primera generació de l'expressionisme abstracte i remetent a l'estat emocional de Guerrero, una personalitat contradictòria i complexa que se'n descobreix per la presència constant del color negre, que comparteix protagonisme amb tonalitats molt més vives.

De fet, és precisament una crisi personal la que fa que Guerrero comenci a fer viatges recurrents a Espanya, on s'acabarà instal·lant el 1965. D'aquest parèntesi americà, que durarà tres anys, destaquen les pintures de la seva Granada natal (*Albaicín* o *Sacromonte*, per exemple) i les obres inspirades en Federico García Lorca, especialment la cruesa de *La brecha de Viznar*: una al·legoria en vermell, ocre i negre de l'assassinat del poeta en aquesta localitat granadina.

/// IRENE PUJADAS

Les obres remetent a la complexa personalitat de José Guerrero, que se'n descobreix per la presència constant del color negre

fa referència a la mostra que va protagonitzar el 1958 a la Betty Parsons Gallery de Nova York, l'exposició presenta l'evolució del pintor cap a l'expressionisme abstracte i la gestualitat pròpia de l'*action painting* i el seu retorn a les arrels, a l'Espanya natal.

"Cada vegada que veia aquelles obres les mirava amb tanta intensitat que després havia d'anar cap a una finestra per observar el cel i trobar-hi quelcom que em fos familiar." Tal és la impressió que

amb el Pollock pintor, pel que sembla). La primera descoberta de l'expressionisme abstracte el porta a canviar el seu vocabulari pictòric i arraona la figuració per centrar-se en l'esquematisme i les formes biomòrfiques. Una progressió perfectament visible que segueix evolucionant cap a unes teles de gran format, expressives, de pinzellada visible i generosa, enèrgiques i fins i tot agressives, ansioses, angoixades. Uns quadres que beuen de pintors com